

a vesztes háború és a berlini forradalom következtében II. Vilmos emigrációra kényszerült.

Stöwer élete és sorsa követte pártfogója és a Német Császári Haditengerészet sorsát. Legjelentősebb alkotói korszaka a császárság bukásával leáldozott. Később

bi munkássága – császári támogatás nélkül – csupán néhány gőzhajózási társaság megbízására korlátozódott. 1931. május 31-én, kilenc nappal 67. születésnapja után, viszonylagos ismeretlenségben halt meg.

Hetedik nap • Micsoda a boldogság?

„Boldogok vagytok, akik mindenütt víz mellett vethettek, és szabadjára engedhetitek az ökröt és a szamarat.”

(Ézs 32,20) [RÚF]

Sokan keresik a titkát, közhelyessé vált már a boldogság keresése, boldogságra vágyni. Boldognak lenni ott, ahol vagyok – nem holmi idillben, nem úgy, ahogyan mások elképzelik. Ezért is lehetnek kevesen, akik ma a boldogságot a háborítatlan földműveléssel azonosítanák – sokkal inkább az anyagi gyarapodással, a karrierépítéssel, az önmegvalósítással kapcsolják össze. És kétségtelen, hogy a boldogság nem csak a földművesek sajátja – de mi van akkor, ha a boldogsághoz akkora változásra van szükség, mint amekkora a földműveléshez visszatérés lenne? Mert a boldogság nem elérendő cél, nem vágyott utópikus állapot, hanem Isten által megáldott élet – ott és akkor, ahol és ahogyan vagyunk? Életmódváltás, hogy ne a hiányok, hanem az áldások fölől szemléljük az életet.

A boldogság, az élet háborítatlansága és akadályozatlansága tehát nem a körülményeken múlik, hanem a Lélek kiáradásán. A Szentlélek kiáradásán, aki

az ige és a sákramentumok által táplálja egyházát – ad, mégpedig eleget ad az életre, sőt az örök életre. Víz mellett vetni annyit tesz, mint nem kiszolgáltatva lenni az esőzés szeszélyének, hanem gyökeret eresztetni az állandó víznél, az élő víznél, Jézus Krisztusnál. Gyökeret eresztetni, és azon keresztül napról napra magunkba szívni az éltető vizet, Isten ígését – nem kiszolgáltatva lenni annak, mikor ér el kívülről.

A boldogság ugyanakkor legtöbbször egyes számban hangzik: boldog vagyok, ha... boldog leszel, ha... De a boldogság sosem lehet magányos állapot, ezért szól így az ige: boldogok vagytok. Hiszen nyugtalan a szívünk, amíg meg nem nyugszik Istenben, mert „nem jó az embernek egyedül lenni” (1Móz 2,18) [RÚF]. Az ember társas lény, közösségre teremtett, harmóniában az egész teremtéssel, embertársaival és Alkotójával. A boldogság pedig az, amikor az ember megbékél – Alkotójával, embertársával

és az egész teremtett világgal. Pontosabban szólva: „Isten ugyanis Krisztusban megbékéltette a világot önmagával, (...), és ránk bízta a békéltetés ígését.” (2Kor 5,19) [RÚF]

A boldogság legvégül ezt jelenti: adni anélkül, hogy eredményt várnék tőle. Boldogok vagytok, akik víz mellé vethettek – de nem azért, mert ott bővebben arathattok, hanem mert az aratás Ura gondoskodik rólatok is. Vessetek, aratásra nem várva, engedjétek szabadon, viszonzásra nem vágyva – mert az ember feladata nem az eredmény felől értékelni a világot és a benne lévőket, hanem Krisztus keresztye és feltámadása felől, akiben Isten mindannyiunkat bőséges gazdagsággal ajándékozott meg. Boldogok vagytok, akik mindenütt e nagylelkűséget vethetitek el!

Ilosvai Dániel és Ilosvai Dorka

Szentlélek Isten, éltetőnk és meglevevítőnk! Áldunk téged, aki az élet vizét gazdagon árasztozod ki ránk ma is, és valósággal egybekötöd egyházadat annak fejével, Jézus Krisztussal. Köszönjük, hogy te tanítasz minket megelégedni – hiszen mindenünk, ami van, a te ajándékod, te pedig nagylelkű Isten vagy. Könyörgünk, formáld minket a te békességed követéivé, hogy minden teremtés megnyerje benned boldogságát! *Ámen.*

ma